

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 15. února 2023, odvolání **obžalovaného J. B.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, doručovací adresa XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 14. 11. 2022 č. j. 17 T 112/2022-127, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Teplého a soudců JUDr. Aleše Flídra a JUDr. Hany Kleinové rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), d) trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu.

Podle § 259 odstavec 3 písmeno b) trestního řádu se **nově rozhoduje** tak, že obžalovaný

je vinen, že

dne 2. 4. 2022 kolem 16:45 hodin v katastru obce Suchohrdly u Znojma na silnici II. tř. č. 413 v km 30,448 jako řidič vozidla zn. BMW 420d xDrive, slovenské registrační značky XXXXX, majitele ČSOB Leasing, a. s., IČO: XXXXX, jedoucí ve směru od obce Suchohrdly na Těšetice,

se nedostatečně věnoval řízení vozidla, neboť v mírné levotočivé zatáčce jel stále rovně, když plynule vjížděl pravým předním kolem vozidla na břeh silničního příkopu, přičemž po následném strhnutí řízení vozidla vlevo přešel do protisměrného jízdního pruhu, kde levým předním bokem narazil do levé přední části protijedoucího vozidla zn. Mercedes-Benz B 180 CD, reg. zn. XXXXX, řízeného majitelkou M. P., nar. XXXXX, v důsledku čehož tato utrpěla zranění, a to zlomeninu těla hrudní kosti s lehkou dislokací, zlomeninu 1. a 10. žebra vlevo vzadu a zlomeninu 6. žebra vpravo vpředu, kdy podstatné omezení v obvyklém způsobu jejího života trvalo 5 týdnů; tímto jednáním obžalovaný porušil důležitou povinnost řidiče uloženou mu ustanovením § 5 odstavec 1 písmeno b) a § 11 odstavec 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb. (o silničním provozu),

tedy

jinému z nedbalosti ublížil na zdraví tím, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona,

tím spáchal

prečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odstavec 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 148 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 67 odstavec 2 písmeno b) a § 68 odstavec 1, 2 trestního zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře 80 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 400 Kč, celkem tedy **32 000 (třicet dva tisíc) Kč.**

Podle § 73 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest zákazu činnosti**, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, na dobu **2 (dvou) let.**

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen** nahradit poškozené **Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR**, IČ 47114304, se sídlem Praha 3, Vinohradská 2577/178, škodu ve výši **21 198 Kč.**

Podle § 229 odstavce 1 trestního řádu se poškozená **M. P.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, **odkazuje** se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným z přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku (dále jen „tr. zák.“), kterého se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tak, že

- dne 2. 4. 2022 kolem 16:45 hodin v katastru obce Suchohrdly, okres Znojmo na silnici II. tř. č. 413 v km 30,448 jako řidič vozidla značky BMW 420d xDrive, slovenské registrační značky XXXXX, majitele ČSOB Leasing, a. s., IČO: XXXXX, jedoucí ve směru od obce Suchohrdly, se nedostatečně věnoval řízení vozidla, neboť v mírné levotočivé zatáčce jel stále rovně a plynule vyjel pravými koly vozidla na břeh silničního příkopu, přičemž pokud by plynulé vyjetí souviselo s úlekem obžalovaného po vylití kávy ve vozidle, tento ji neumístil tak, aby jej tato neohrožovala, následně strhl řízení vlevo, kdy přešel do protisměrného jízdního pruhu, kde levým předním bokem narazil do levé přední části protijedoucího vozidla Mercedes-Benz B 180 CD, reg. zn. XXXXX, řízeným majitelkou M. P., nar. XXXXX, kdy došlo ke střetu, a která utrpěla zranění, a to zlomeninu těla hrudní kosti s lehkou dislokací, zlomeninu 1. a 10. žebra vlevo vzadu a zlomeninu 6. žebra vpravo vpředu, kdy podstatné omezení obvyklé činnosti trvalo 5 týdnů,

přičemž porušil důležitou povinnost řidiče uloženou mu ve smyslu ustanovení dle § 5 odst. 1 písm. b), písm. i) § 11 odst. 1, odst. 2, § 52 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů, vyplývající z postavení řidiče motorového vozidla.

2. Za toto jednání byl obžalovanému podle § 148 odst. 1 tr. zák. za použití § 67 odst. 2 písm. b) a § 68 odst. 1, 2, tr. zák. uložen peněžitý trest ve výměře 80 denních sazeb po 400 Kč (celkem 32 000 Kč). Zároveň byl obžalovanému podle § 73 odst. 1 tr. zák. uložen i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, na dobu 2 let. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu bylo rozhodnuto o tom, že obžalovaný je povinen nahradit poškozené Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR, IČ 47114304 (se sídlem 130 00 Praha 3 - Vinohrady, Vinohradská 2577/178, zastoupené pobočkou 658 16 Brno, Cejl 5, P. O. BOX 216), škodu ve výši 21 198 Kč, když podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená M. P., nar. XXXXX (bytem XXXXX) odkázána se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, když napadá všechny jeho výroky. Namítá, že rozsudek trpí vadami zejména z důvodů porušení ustanovení trestního řádu o provádění a hodnocení důkazů, jimiž se má zabezpečit objasnění věci [§ 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu], dále z důvodu, že se soud I. stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro jeho rozhodnutí [§ 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu], a že zjištěný skutkový stav věci nemůže být bez důvodných pochybností podkladem pro rozhodnutí o jeho vině, neboť soud dospěl na základě provedené dokazování k nesprávným skutkovým zjištěním ve vztahu k žalovanému jednání [§ 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu]. Obžalovaný je také přesvědčen, že uložený trest je v přezkoumávané části rozsudku nepřiměřený [§ 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu].
4. Výhrady obhajoby směřují zejména k tomu, že při hlavním líčení nebyl ve vztahu k žalovanému skutku zjištěn skutkový stav věci v takovém rozsahu, o němž by nebyly dány důvodné pochybnosti,

a který by mohl být podkladem pro rozhodnutí o vině obžalovaného. Pochybnosti jsou shledávány i v popisu skutku napadeného rozsudku, neboť ze skutkových zjištění nevyplývá, že by se vůbec stal skutek spočívající v tom, že se „...nedostatečně věnoval řízení vozidla, neboť v mírně levotočivé zatačce jel stále rovně a plynule vyjel pravými koly vozidla na břeh silničního příkopu...“. Naopak obžalovaný trvá na tom, že se věnoval řízení, když jedinou příčinou, která měla za následek způsobení nehody, byla zcela neočekávaná situace, kdy se mu vylila horká káva na ruku a do rozkroku. Pokud by k vylití horké kávy nedošlo, nestala by se ani žádná nehoda, neboť by se nelekнул takovým způsobem, že by přestal – byť jen na okamžik – ovládat vozidlo. Obhajoba rovněž nesouhlasí s tím, že obžalovaný byl jako řidič odpovědný za bezpečné uložení kávy ve vozidle, když v tomto směru poukazuje na to, že káva byla uložena ve středovém tunelu vozidla v místě, určeném pro odkládání nápojů v držáku na nápoje, integrovaném ve vozidle přímo z výroby. Jeho obhajobu, že se plně věnoval řízení a nejel rychle, potvrdila i svědkyně K. G.. Nic na tom nemění ani výpověď svědkyně R. J., neboť skutečnosti, které tato uváděla, nebyly přesvědčivé a logicky do sebe nezapadaly. Pro účely zjištění skutkového děje, resp. průběhu nehodového děje, je nutno dle obhajoby vycházet zásadně z výpovědi obžalovaného a svědkyně G.. Je tudíž zřejmé, že soud I. stupně postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, když zásada volného hodnocení důkazů neznamená libovůli, resp. svévoli orgánů činných v trestním řízení. V tomto směru obhajoba odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1104/08. Obžalovaný je přesvědčen, že skutkové a právní závěry soudu I. stupně jsou v extrémním nesouladu s učiněnými skutkovými zjištěními, čímž byly porušeny zásady spravedlivého procesu, zejména principu presumpce nevin. V této souvislosti obhajoba poukazuje na hypotetické úvahy soudu ve vztahu k popisu skutku v části „... pokud by plynulé vyjetí souviselo s úlekem obžalovaného po vylití kávy ve vozidle, tento ji neumístil tak, aby jej tato neohrožovala, následně strhl řízení vlevo, kdy přešel do protisměrného jízdního pruhu, kde levým předním bokem narazil do levé přední části protijedoucího vozidla ...“. Předmětem trestního řízení musí totiž být konkrétní skutek obžalovaného, nikoli různé hypotetické varianty skutku či teoretické úvahy o možných jiných skutkových okolnostech, které nemají oporu v provedeném dokazování. Zásada presumpce nevin je pak těsně spjata se zásadou pravdivého zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. řádu), když odsuzující rozsudek může být proto vyneseno, až když byly odstraněny všechny důvodné pochybnosti o vině. Nebyla-li vina obžalovaného plně prokázána, musí být obžaloby podle § 226 písm. c) tr. řádu zproštěn (viz rozhodnutí NS ČR sp. zn. 4 Tz 140/2004 ze dne 8. 9. 2004). Jsou-li pak možné dva či více výkladů provedených důkazů, nelze učinit zjištění, které nejvíce zatěžuje obžalovaného, a to právě s ohledem na presumpci nevin (viz nálezy sp. zn. IV. ÚS 137/05 ze dne 22. 3. 2006). Z principu presumpce nevin plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obžalovaného (viz nálezy sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004). Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok (viz nálezy sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998). Trestní řízení v tomto ohledu vyžaduje ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ (viz nálezy sp. zn. IV. ÚS 260/05). Za tohoto stavu je obhajoba přesvědčena o tom, že jednání obžalovaného nenaplnuje veškeré znaky skutkové podstaty přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti dle ustanovení § 148 odst. 1 tr. zák., neboť v daném případě nedošlo k tomu, že by byla porušena důležitá povinnost stanovená zákonem, tj. že nedošlo ani ke spáchání žádného trestného, resp. protiprávního činu. V souladu se zásadou in dubio pro reo tak měl soud rozhodnout ve prospěch obžalovaného a viny jej zprostit.

5. S ohledem na výše popsané okolnosti dopravní nehody má obhajoba za to, že obžalovanému by neměl být ukládán žádný trest, neboť se nedopustil porušení žádných předpisů a nelze dovozovat jeho trestní odpovědnost či odpovědnost dle jiných právních předpisů. Pokud by však i přes výše

uvedené skutečnosti odvolací soud v otázce viny dospěl ke stejnému názoru jako soud I. stupně, tak obhajoba považuje uložený trest zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, na dobu 2 let za nepřiměřeně přísný. Jestliže by obžalovanému byl tento trest uložen, tak by mu byl znemožněn řádný výkon jeho povolání, když by tak výrazným způsobem zasáhl do jeho majetkové sféry, neboť nebude schopen hradit své závazky. Uložení trestu zákazu řízení by tak bylo pro obžalovaného kruté až likvidační, neboť se tím dostane do bezvýchodné situace a existenčních problémů, které nebudou mít žádné řešení. V této souvislosti obhajoba odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02, Pl. ÚS 12/03 a Pl. ÚS 14/09. Obžalovaný pracuje u společnosti Bitria s. r. o. jako obchodní zástupce, kdy by při ztrátě řídicího oprávnění byl odkázán na vyřizování potřebných záležitostí prostřednictvím jiných osob, které by ho museli automobilem vozit. Každodenní řízení motorového vozidla je přitom základní podmínkou pro výkon jeho pracovní činnosti, neboť jako obchodní zástupce musí denně přijíždět za zákazníky v rámci celé ČR. Navíc bydlí ve Znojmě, přičemž výkon práce uskutečňuje na území Středočeského kraje. Při ukládání druhu a výměry trest je třeba přihlídnout také k dalším významným skutečnostem, zejména k tomu, že k celému incidentu došlo neovlivnitelnou reakcí těla obžalovaného důsledkem kontaktu s horkým nápojem (úlekem), když se obžalovaný nechtěl dopustit daného jednání. Sám pak nemohl ani mj. předpokládat vylití horkého nápoje z kelímku, umístěného v držáku na nápoje. Obhajoba zároveň podotýká, že obžalovaný veškerých následků dopravní nehody lituje, poškozeným se omluvil, přičemž aktivně postupoval tak, aby co nejdříve nahradil veškerou škodu, která jím byla způsobena. Učinil všechny potřebné kroky k náhradě způsobené škody ze zákonného pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Dosud pak vedl řádný život, pracuje a aktivně se snaží hradit veškeré své dluhy či závazky. Obhajoba má tak za to, že nejsou splněny veškeré podmínky pro uložení trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, a proto by tento druh trestu neměl být vůbec ukládán. Obžalovaný je ochoten přijmout peněžitý trest, a to dokonce ve výši dvojnásobné či trojnásobné (tj. až do výše 96 000 Kč), neboť pokud mu nebude uložen trest zákazu řízení a bude mu ponecháno řídicí oprávnění, je v jeho možnostech z dosažených příjmů peněžitý trest v dvojnásobné či dokonce trojnásobné výši (oproti výši peněžitého trestu, uloženého mu rozsudkem soudu I. stupně) uhradit. Dále je ochoten složit i peněžitou částku určenou státnímu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti až do výše 60 000 Kč.

6. Vzhledem k výše uvedenému tudíž obžalovaný navrhuje, aby Krajský soud v Brně podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. řádu zrušil napadený rozsudek a podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám ve věci rozhodl tak, že jej v plném rozsahu zproští obžaloby (návrhu na potrestání) podle § 226 písm. a) či podle § 226 písm. b) tr. řádu. Pro případ, že by Krajský soud v Brně dospěl k závěru o jeho vině, tak navrhuje, aby byl zrušen napadený rozsudek v části, kde je mu uložen peněžitý trest ve výši 32 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení vozidel na dobu 2 let, přičemž mu byl poté uložen peněžitý trest ve výši 96 000 Kč a také povinnost přispět státnímu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti částkou 60 000 Kč.
7. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno shora uvedené odvolání obžalovaného, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci (oproti uplatněným námitkám obhajoby). Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces, jakož i principu presumpce nevinoty (natož pak obhajobou dovolávající se zásady *in dubio pro reo*).
8. Soud I. stupně provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, kdy na základě těchto důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nemá odvolací soud žádné

pochybnosti. Provedené důkazy nalézací soud také řádně zhodnotil, a to dle § 2 odst. 6 tr. řádu, když v tomto směru je třeba uvést, že obžalovaný v podaném odvolání polemizuje toliko se závěry soudu o jeho vině a zejména pak s otázkou naplnění zákonného znaku ‚porušení důležité povinnosti, uložené mu zákonem‘ (a tudíž vyvozením jeho trestní odpovědnosti). Odvolací soud je však i přes jím podané odvolací námitky toho názoru, že hodnocení důkazů, které učinil soud I. stupně, netrpí žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami (vyjma ‚připuštění možnosti vylítí kávy a s tím souvisejícího úleku obžalovaného‘), kdy se lze s takto provedeným zhodnocením důkazů plně ztotožnit. V této souvislosti je nutno podotknout, že hodnocení důkazů je výhradním právem nalézacího soudu, přičemž odvolací soud není oprávněn do tohoto hodnocení (pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky) nijak zasahovat. Nutno zároveň podotknout, že obžalovaný ve svém odvolání pouze opakuje svoji obhajobu, když se snaží snížit podíl svého zavinění na předmětné dopravní nehodě, a to s poukazem na to, že daná dopravní nehoda byla způsobena v důsledku jeho úleku po předchozím ‚vylítí horké kávy na ruku a do jeho rozkroku‘. Tuto jeho obhajobu však považuje odvolací soud po doplněném dokazování v rámci odvolacího řízení za zcela vyvrácenou, když v této souvislosti nelze přehlédnout ani samotné okolnosti případu, které jednoznačně svědčí o trestní odpovědnosti obžalovaného.

9. V první řadě je nutno podotknout, že obžalovaný předmětnou obhajobu o ‚vyprsknutí kávy‘ mj. neuplatnil bezprostředně po způsobení předmětné dopravní nehody (jak by se dalo zcela důvodně očekávat). Z obsahu protokolu o nehodě v silničním provozu (č. l. 7-8) se totiž žádné takové údaje nepodávají. Lze předpokládat, že pokud by k této ‚nešťastné události s vylitím kávy‘ skutečně došlo, tak by se o tom obžalovaný (případně jeho spolujezdkyně G.) před svědky poskytujícími jim první pomoc, či alespoň před zasahujícími policisty provádějícími ohledání místa dopravní nehody, rozhodně zmínil (což se však nestalo). Navíc nelze přehlédnout, že z fotografie č. 17 (č. l. 12, č. l. 182), zachycující interiér vozidla BMW bezprostředně po dopravní nehodě, se uložení kelímku kávy v odkládacím prostoru mezi řidičem a jeho spolujezdkyní vůbec nepodává. Pokud se týče prostoru loketní opěrky (kde měla být dle sdělení obžalovaného káva uložena, jak mj. uvedl u veřejného zasedání odvolacího soudu [č. l. 183]), tak tato opěrka není dle fotodokumentace odklopena, ale naopak je sklopena v původní, tj. přirozené poloze. Rovněž na této fotografii nejsou patrné vůbec žádné stopy (fleky) po případném rozlítí kávy. Dle názoru odvolacího soudu přitom nelze předpokládat, že by obžalovaný, natož pak svědkyně G. (kteří museli být zajisté v šoku z takto způsobené dopravní nehody), tyto dva kelímky kávy při vystupování z vozidla vzali z držáku, přičemž tuto opěrku a držák vrátili zpět do původní polohy (jak je mj. zachycena na předmětné fotografii). Nikdo z účastníků této dopravní nehody (obžalovaný, poškozená G. a rovněž ani svědkyně J.) se pak o této poměrně podstatné skutečnosti (tj. o vytažení kávy z předmětného vozidla ven) ve svých výpovědích mj. vůbec nezmiňovali. Rovněž je poněkud s podivem, že by se obžalovaný o takto podstatné skutečnosti z hlediska posouzení nehodového děje (tj. o ‚polití horkou kávou a jeho následném úleku‘) při svém procesním výslechu po řádně sděleném podezření vůbec nezmiňoval (č. l. 18-20). Navíc je třeba poukázat i na rozpory ve výpovědích mezi obžalovaným (z jehož výpovědi mj. vyplývá, že ‚zakoupil dvě kafe a položil je do takové té přihrádky na kelímek mezi řidičem a spolujezdcem na benzínce 2 kávy, které uložil ve vozidle do držáku [č. l. 120, 187]) a svědkyní G. (kteřá mj. původně uvedla, že ‚kávu si dával jen J.‘ [č. l. 39]), přičemž u hlavního líčení vypověděla, že ‚si již na detaily nepamatuje‘ [č. l. 121]). V neposlední řadě je nutno podotknout, že obžalovaný soudu doposud nepředložil ani žádný doklad o takto zakoupené kávě na jím zmiňované ‚benzínce‘.
10. Dále je nutno poukázat i na logické souvislosti takto uplatněné obhajoby obžalovaného. Pakliže obžalovaný tuto kávu zakoupil na benzínové čerpací stanici ve Znojmě na ulici Suchohrdelská, tak tato je pak dle serveru www.mapy.cz vzdálena od místa dopravní nehody za osadou Purkrábka 3,8 km, tj. nejméně 5 min jízdy. Pokud vezmeme dobu po zakoupení kávy (placení, odchod z benzínové čerpací stanice, nástup do vozidla, uložení kávy, startování vozidla, odjezd) až do místa

předmětné nehody, tak se rozhodně jedná o nejméně 10 minut. V tomto směru tak lze značně pochybovat o tvrzení obhajoby, že bezprostředně před místem dopravní nehody došlo „k vylití *horké* kávy na ruku a do rozkroku“ a následnému „leknutí obžalovaného“ (což mělo mít za následek strhnutí řízení vozidla doprava, tj. do protisměru). Navíc obžalovaný při svém výslechu u odvolacího soudu k dotazu „Upil jste z té kávy po zakoupení?“ odpověděl „ano“ (č. l. 187). Nelze též přehlédnout, že obžalovaný pak u hlavního líčení k dotazu „Proč vychrstla káva?“ mj. uvedl „já nevím, jestli v tý zatačce nějak“ (č. l. 120), zatímco před odvolacím soudem v tomto směru (a to oproti tomuto svému předchozímu sdělení) vypověděl „já jsem do toho možná žduchl rukou“ (č. l. 187). Pakliže jeho spolujezdkyně G. se domnívá, že k „vychrstnutí kávy“ mohlo dojít v důsledku toho, že „se do něčeho najelo nebo na něco najelo“ (č. l. 121), tak je třeba odkázat na provedenou fotodokumentaci a zejména protokol o nehodě v silničním provozu, z něhož se podává, že „povrch komunikace je živičný, bez výmolů, výtluků nebo jiných povrchových nerovností“ (č. l. 8). Jestliže obžalovaný pak při svém výslechu u odvolacího soudu rovněž uvedl „možná to byla moje chyba, že jsem si tu kávu položil špatně“, tak je nutno podotknout, že předmětný čtyřkilometrový úsek (od benzínové čerpací stanice až po místo dopravní nehody) je velmi klikatý, když se zde projíždí mj. dvěma kruhovými objezdy, četnými zatačkami, kopcovitým terénem a jednou vesnicí (Suchohrdly u Znojma). Je tudíž pozoruhodné, že za tohoto stavu došlo k „vychrstnutí kávy“ mj. až bezprostředně před místem dopravní nehody (a to i přesto, že obžalovaný již předtím „z této kávy upil“), shodou okolností pak právě při průjezdu předmětnou mírnou levotočivou zatačkou. Zároveň je v této souvislosti třeba poukázat na výpověď svědkyně R. J. (jedoucí za vozidlem obžalovaného) „já jsem viděla, že v té lehké zatačce doleva, tak jenom že jede rovně, najel na ten okraj, pak to strhnul doleva, a byl čelní náraz ... z toho kopečka dolů hnedka ze Suchohrdel, tak auto jelo rovně, nahoru už, když se jede trošku víc do toho kopečka, tak se to stáčí doleva, ale auto prostě jelo dál rovně, vyjelo trochu z pravé strany do té krajnice. Podle mě si toho musel hnedka všimnout, takže právě proto to hnedka strhnul prudce doleva a byl čelní náraz“ (č. l. 122). Výpověď této svědkyně pak mj. koresponduje stopám od kol vozidla řízeného obžalovaným, zanechanými na pravé krajnici tak, jak byly zadokumentovány při ohledání místa dopravní nehody (č. l. 8), včetně pořízeného náčrtku (bod 3 č. l. 10) a fotodokumentace (foto č. 1-2, č. l. 12).

11. Za této důkazní situace tudíž odvolací soud (a to narozdíl od soudu nalézacího) považuje obhajobu obžalovaného o „vychrstnutí kávy a jeho následném úleku“ za účelově smyšlenou, vyvrácenou shora uvedenými důkazy a samotnými okolnostmi případu. Z tohoto důvodu tudíž odvolací soud ponechává bez jakéhokoliv komentáře úvahy a námitky obhajoby stran „bezpečného uložení kávy ve vozidle a naplnění povinnosti dle § 52 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.“. Oproti uplatněným námitkám obhajoby je odvolací soud toho názoru, že výpověď svědkyně J. je konzistentní a přesvědčivá (narozdíl od výpovědi obžalovaného a zejména svědkyně G.), když na hodnocení výpovědi této svědkyně nemůže mít žádný podstatný vliv ani tvrzení obhajoby o tom, že tato svědkyně „je řidičkou pouhých 5 let a nikdy předtím se nestala účastníkem či svědkem dopravní nehody“ (resp. že „soud I. stupně vůbec nezabýval tím, jaké má tato svědkyně řidičské zkušenosti a zda dokáže hodnověrným způsobem vyhodnotit příčiny dopravních nehod“). Právě okolnost (kdy svědkyně J. nemá během „těchto pěti let“ v evidenční kartě řidiče mj. dosud žádný záznam [a to právě oproti obžalovanému, který zde má od roku 2010 celkem již 15 záznamů]) svědčí o její věrohodnosti. Pakliže obhajoba dovozuje nevěrohodnost výpovědi svědkyně J. z jejího údajně nepravdivého tvrzení, že „před obžalovaným (resp. vozidlem, které řídil) žádná další vozidla nebyla a žádná vozidla nebyla ani ve vedlejší jízdní pruhu (tj. v protisměru)“, tak je třeba v tomto směru konstatovat, že obžalovaný ani svědkyně G. nedokáží nijak blíže specifikovat, jaké vozidlo mělo před nimi jet, jakož i jaká vozidla před střetem s předmětným vozidlem v protisměru mj. míjeli (a to alespoň v tom smyslu, zda se jednalo např. o osobní, dodávková či nákladní vozidla, jakou měla případně barvu apod). Lze naopak předpokládat, že pokud by skutečně před vozidlem obžalovaného a rovněž i před vozidlem poškozené (či za ním) nějaké vozidlo jelo, tak by s ohledem na průběh této dopravní nehody neprodleně zastavilo (jak to učinila svědkyně J.), přičemž by jeho

osádka účastníkům dopravní nehody poskytla první pomoc (včetně poskytnutí potřebné součinnosti policejnímu orgánu). Navíc je nutno podotknout, že svědkyně J. nemá žádný důvod či zájem vypovídat účelově či dokonce krivě (zejména když byla řádně poučena o trestních následcích krivé výpovědi), neboť osobu obžalovaného (a rovněž i svědkyně G.) do té doby ani doposud neznala. Nelze rovněž přehlédnout, že je osobou dosud soudně netrestanou, a to bez jakéhokoliv záznamu v evidenční kartě řidiče (což rozhodně nelze tvrdit o obžalovaném). Pokud se týče posouzení otázky věrohodnosti výpovědi svědkyně G., tak odvolací soud považuje její svědectví za nepřesvědčivé, účelově podané ve prospěch obžalovaného (coby svého kamaráda, který navíc tuto cestu vykonal proto, že ona „vlastně ten výlet do Brna vymyslela“). O nevěrohodnosti výpovědi obžalovaného si pak odvolací soud mohl osobně učinit úsudek při jeho nepřesvědčivé a zejména nejisté výpovědi, podané v rámci veřejného zasedání. V tomto směru se tak odvolací soud neztotožnil s tvrzením obhajoby, dle něhož „vzhledem k tomu, že se v době nehody ve vozidle BMW nacházel pouze obžalovaný a svědkyně K. G., je nutno pro účely zjištění skutkového děje, resp. průběhu nehodového děje vycházet zásadně z výpovědí těchto dvou osob“. Shora uvedené závěry pak odvolací soud učinil i přes obhajobou namítaná rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 140/2004 ze dne 8. 9. 2004 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. Ú 36/98 ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. IV. ÚS 137/05 ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. II. ÚS 260/05 ze dne 17. 5. 2007 a sp. zn. III. ÚS 1104/08 ze dne 19. 3. 2009, týkající se otázky hodnocení důkazů, presumpce nevinny a zásady *in dubio pro reo*.

12. Výše uplatněné námitky obžalovaného tudíž odvolací soud považuje za nedůvodné, účelově podané ve snaze zbavit se trestní odpovědnosti. Odvolací soud tak nepřisvědčil námitkám obhajoby stran „nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti“, a to údajně s tím, že „v těchto důvodných pochybnostech lze spatřovat značné pochybnosti o vině obžalovaného“. Lze se však ztotožnit toliko s námitkami, jež se týkají „hypotetických úvah soudu I. stupně ve vztahu k popisu skutku v části „...pokud by plynulé vyjetí souviselo s úlekem obžalovaného po vylití kávy ve vozidle, tento ji neumístil tak, aby jej tato neohrožovala...““. V tomto směru totiž odvolací soud považuje obhajobu obžalovaného o „uložení kávy ve vozidle, jejím vychrstnutí a následném úleku obžalovaného (v důsledku čehož tento strhl řízení vozidla do protisměru, kde následně došlo ke střetu s protijedoucím vozidlem)“ za ryze zavádějící a účelovou. Naopak provedeným dokazováním (zejména výsledky ohledání místa dopravní nehody a výpověďmi svědků R. J. a M. P.) bylo dle názoru odvolacího soudu spolehlivé a přesvědčivé prokázáno, že k předmětné dopravní nehodě došlo z důvodu zřejmé předchozí nepozornosti a nedostatečného věnování se řízení motorového vozidla ze strany obžalovaného, který při průjezdu mírné levotočivé zatáčky vjel pravým předním kolem jím řízeného vozidla na břeh silničního příkopu, přičemž poté strhl řízení doleva, kde přešel do protisměrného jízdního pruhu, z důvodu čehož vzápětí došlo ke střetu s protijedoucím vozidlem. Odvolací soud pak po doplněném dokazování v rámci odvolacího řízení dospěl k závěru, že provedené důkazy tvoří ve svém souhrnu logický a ucelený řetězec, na základě něhož lze spolehlivě a jednoznačně učinit závěr o vině obžalovaného. Pakliže obhajoba namítá, že „předmětnou výpověď svědkyně J. není prokázán ani úmysl obžalovaného, když forma zavinění je dovozována pouze ze zprostředkovaných a nepřímých důkazů“, tak je třeba podotknout, že J. B. byl obžalován ze spáchání toliko nedbalostního (a nikoliv úmyslného) přečinu. Odvolací soud si je zároveň vědom té skutečnosti, že za porušení důležité povinnosti ve smyslu ustanovení § 148 odst. 1 tr. zák. není možno mechanicky považovat porušení jakékoli povinnosti či předpisu ze strany řidiče. V této souvislosti je zapotřebí poukázat na ustálenou judikaturu, dle níž je nutno za porušení důležité povinnosti považovat jen porušení takové povinnosti, jejíž porušení má za dané situace zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví, resp. kdy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Tz 36/63 ze dne 28. 7. 1963 [Rt 11/1964]). Porušením důležité povinnosti při provozu na pozemních komunikacích je přitom zejména takové porušení povinností řidiče motorového vozidla, které se zřetelem na sílu, rychlost, váhu a velikost

motorového vozidla může mít za následek vážnou dopravní nehodu, při níž takový následek skutečně nastává (což se v daném případě mj. i stalo). Mezi porušením důležité povinnosti a následkem trestného činu musí být dána příčinná souvislost (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 9 Tz 31/66 ze dne 15. 4. 1966 [Rt 31/1966]). Příčinný vztah, který spojuje jednání s následkem, je totiž obligatorním znakem objektivní stránky trestného činu. Požadavek příčinného vztahu znamená, že určitá osoba může být trestná jen tehdy, jestliže svým jednáním následek skutečně způsobila.

13. S ohledem na opodstatněné námitky obhajoby stran „hypotetických úvah soudu I. stupně“ (jež jsou obsaženy v popisu skutku) odvolací soud s přihlédnutím na dostatečně zjištěná a bez jakýchkoliv pochybností řádně prokázaná skutková zjištění přistoupil k úpravě znění skutku (a to mj. ve prospěch obžalovaného), kdy ze skutku vypustil údaje o „úleku obžalovaného po vylití kávy a nedostatečném zabezpečení uložení této kávy ve vozidle“, včetně vypuštění porušení jeho povinností coby řidiče „dle § 5 odst. 1 písm. i) a § 52 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.“. Nutno podotknout, že touto dílčí úpravou skutku byla totožnost a zejména podstata žalovaného skutku řádně zachována (a to i s přihlédnutím na zákonnou podmínku ustanovení § 220 odst. 1 tr. řádu). Dle názoru odvolacího soudu lze pak přesvědčivě učinit závěr o tom, že žalované jednání obžalovaného naplnilo po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu žalovaného přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 tr. zák. Porušení důležité povinnosti, uložené obžalovanému coby řidiči, je shledáváno zejména v kumulaci porušení povinností podle § 5 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb. (dle kterých je řidič „povinen se plně věnovat řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích“, přičemž „na pozemní komunikaci je povinen jet vpravo, a pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, při pravém okraji vozovky“, když „na krajnici smí řidič motorového vozidla vjet jen při zastavení a stání, nebo jestliže je to nutné při objíždění, vyhýbání, odbočování nebo otáčení; přitom musí dbát zvýšené opatrnosti“); tj. v bezdůvodném vjetí na pravou krajnici z důvodu předchozí nepozornosti obžalovaného a následném vyjetí z pravého jízdního pruhu do protisměrného jízdního pruhu (kde došlo ke střetu obou vozidel). Na straně obžalovaného pak došlo i k porušení jeho obecné povinnosti dle § 4 písm. a) cit. zákona (dle níž je „každý účastník provozu na pozemních komunikacích povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život a zdraví jiných osob“), kterou nalézací soud z poněkud nepochopitelných důvodů opomněl ve výroku a rovněž i v odůvodnění napadeného rozsudku uvést. Předmětná porušení shora citovaných ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. je nutno v jejich vzájemném kontextu jednoznačně pokládat za porušení důležité povinnosti uložené obžalovanému coby řidiči dle zákona, které nakonec vyústilo ve způsobení předmětné dopravní nehody se vznikem újmy na zdraví u poškozené M. P. (jež se se mj. nijak na vzniku „nehodového“ děje nespoleupodílela). Je zřejmé, že obžalovaný se daného jednání dopustil ve formě vědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zák. (jak soud I. stupně mj. řádně dovozuje).

14. Pokud se týče výroku o uložení trestu, tak zde odvolací soud nezjistil žádné podstatné pochybení (které by bylo učiněno v neprospěch obžalovaného [ba spíše naopak]), a tudíž přistoupil k uložení týchž trestů a ve stejné výměře jako nalézací soud. Tresty, uložené soudem I. stupně, lze spíše označit za mírné než přiměřené. V důsledku absence odvolání ze strany státního zástupce je však tato otázka již bezpředmětná, a to z důvodu zásady reformationis in peius (tj. zákazu změny k horšímu), zakotvené v ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu. Jinak však soud I. stupně posoudil náležitě všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu trestů, jakož i způsobu jejich výkonu, a to v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v § 38 a § 39 tr. zák. Uložené tresty (peněžitý trest a trest zákazu činnosti) odpovídají jak povaze a závažnosti spáchaného přečinu, tak i poměrům na straně obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem jeho nápravy, jakož i samozřejmě výchovnému působení trestu. Rovněž tak dostatečně zohlednil i samotné okolnosti případu, včetně způsobeného následku, jakož i osobní, rodinné a majetkové poměry obžalovaného,

příčemž patřičně přihlédl i k účinkům a důsledkům, které lze pro budoucí život obžalovaného od takto uložených trestů očekávat. Na straně obžalovaného lze shledávat polehčující okolnosti ve smyslu ustanovení § 41 písm. j), p) tr. zák. (neboť tento se přičinil o náhradu způsobené škody poškozené M. P. [které nad rámec pojistného plnění přispěl dle dohody o narovnání peněžní částkou 61 019,70 Kč], přičemž před spácháním předmětného přečinu vedl řádný život [když v případě jeho předchozích pěti odsouzení je dána fikce zahlázení] a zčásti i dle písm. o) (neboť obžalovaný projevil nad způsobeným následkem [nikoliv však nad svým jednáním] upřímnou lítost). Žádná přítěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 tr. zák. pak shledána nebyla. S ohledem na dosavadní postoj obžalovaného k věci však odvolací soud postrádá potřebnou míru jeho pokory, když tento si své pochybení (jež mělo za následek způsobení újmy na zdraví u jiného účastníka silničního provozu) nehodlá zřejmě připustit (o čemž svědčí jím uplatněná verze o ,vyprsknutí horké kávy na ruku a do rozkroku, což mělo za následek jeho údajný úlek se stržením řízení vozidla doleva, tj. do protisměru). Dále nelze přehlédnout, že toliko otázkou náhody nakonec nedošlo k daleko závažnějšímu následku (tj. k těžkému ublížení na zdraví či dokonce ke smrti poškozené), což si obžalovaný zřejmě ani patřičně neuvědomuje (neboť v tom případě by byly jednoznačně dány důvody pro uložení trestu odnětí svobody).

15. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře do 1 roku nebo trestem zákazu činnosti (dle § 148 odst. 1 tr. zák.). Za tohoto stavu tedy odvolací soud považuje peněžitý trest, který byl obžalovanému v souladu s ustanovením § 67 odst. 2 písm. b) a § 68 odst. 1, 2 tr. zák. uložen o celkové výměře 32 000 Kč, spíše za trest symbolický než přiměřený. Výše peněžitého trestu pak rozhodně odpovídá nejenom výdělkovým poměrům obžalovaného, ale rovněž i jeho osobním poměrům (neboť dosahuje čistého příjmu kolem 40 – 50 000 Kč měsíčně, když se jedná o osobu doposud svobodnou a bezdětnou). Zároveň je třeba poukázat na to, že ve správním řízení je takto provinilým řidičům za způsobení ublížení na zdraví jinému při dopravní nehodě [tj. za obdobný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb.] s odkazem na § 125c odst. 5 písm. a) cit. zák. obligatorně ukládána pokuta ve výši od 25 000 Kč do 50 000 Kč (tedy vyšší, než byla obžalovanému uložena v tomto trestním řízení).

16. Soud I. stupně rovněž správně dovodil, že obžalovanému je třeba uložit i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel (jehož výměra je dle § 73 odst. 1 tr. zák. dána od 1 roku do 10 let), kdy k témuž závěru dospěl v novém rozhodnutí i odvolací soud. Při jeho ukládání totiž nelze přehlédnout charakter porušení jednotlivých povinností obžalovaného coby řidiče (viz bod 13. shora) a zejména nedostatečnou míru jeho sebereflexe. S ohledem na jeho 15 záznamů (!!!) v evidenční kartě řidiče (které se netýkají toliko banálních provinění v dopravě, ale spíše naopak [např. 6x překročení povolené rychlosti pro jízdu v obci a mimo obec, 3x nedodržení dopravního či světelného značení, 3x užití telefonního přístroje při řízení vozidla, 1x nerespektování červeného světelného signálu na křižovatce apod.], byť 7 z nich je staršího data 5 let nazpět), pak nelze dovodit, že v daném případě se ze strany obžalovaného jednalo ,toliko' o mimořádné vybočení z jinak spořádaného chování coby účastníka silničního provozu. Navíc je nutno podotknout, že obžalovaný se od spáchání předmětné dopravní nehody dopustil dalších dvou poměrně závažných přestupků v dopravě (kdy dne 26. 6. 2022 užil telefonního přístroje při řízení vozidla a dne 5. 11. 2022 překročil povolenou rychlost pro jízdu v obci [neboť namísto 50 km/h jel rychlostí 79 km/h]). S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak odvolací soud považuje uložený trest zákazu činnosti na dobu 2 let (což je toliko 1 rok nad spodní hranicí trestní výměry) za trest opět spíše mírný. V neposlední řadě je třeba konstatovat, že takto provinilým řidičům je ve správním řízení za spáchání obdobného přestupku dle § 125c odst. 6 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. obligatorně ukládána sankce zákazu řízení motorových vozidel na dobu od 1 roku do 2 let. V takto uložené délce trestu, zohledňující jak zásadu individuální represe, tak zejména i generální prevence, nelze rozhodně shledávat porušení zásad o přiměřenosti trestu, a proto

odvolací soud požadavku obhajoby na neuložení tohoto druhu trestu (resp. ke snížení jeho výměry) nevyhověl.

- 17.S přihlédnutím na výše uvedené skutečnosti lze tudíž dovodit, že takto uložené tresty odpovídají všem zákonným hlediskům, když se rozhodně nejedná o tresty nepřiměřeně přísné ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu (jak obhajoba mj. nedůvodně namítá). Nutno zároveň podotknout, že důsledků tohoto svého nezodpovědného a laxního jednání (kdy dle obhajoby bude mít zejména trest zákazu činnosti pro obžalovaného údajně závažný dopad do pracovní a rovněž i osobní sféry jeho života) si totiž měl být obžalovaný vědom před způsobením předmětné dopravní nehody (a nikoliv až poté). Rozhodně však nelze přisvědčit názoru obhajoby, že by se jednalo „o trest nepřiměřený a krutý, znamenající ekonomickou likvidaci obžalovaného a jeho vyřazení z řádného života“. Dané závěry pak odvolací soud učinil i přes obhajobou namítané nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 12/03 ze dne 10. 3. 2004 a sp. zn. Pl. ÚS 14/09 ze dne 25. 10. 2011.
- 18.Ve výroku o náhradě škody (který nebyl podaným odvoláním obžalovaného mj. ani napaden) se pak soud I. stupně nedopustil žádného pochybení, tudíž odvolací soud přejal tento výrok v plném rozsahu. Předně je třeba konstatovat, že zdravotní pojišťovny jsou oprávněny v rámci trestního řízení uplatnit práva, která poškozeným přiznává ustanovení § 43 odst. 3 tr. řádu. Podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. mají zdravotní pojišťovny vůči třetím osobám (tj. obžalovanému) právo na náhradu nákladů za hrazené služby, které vynaložily v důsledku protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci (tj. poškozené M. P.). Nárok Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra ČR (dále jen „ZPMV“) na náhradu škody má přitom zákonnou oporu v ustanovení § 2960 zákona č. 89/2012 Sb. (občanského zákoníku, dále jen „obč. zák.“). V daném případě pak odvolací soud nezjistil žádné důvody pro případné krácení tohoto nároku z důvodu spoluzavinění poškozené M. P. (ve smyslu ustanovení § 2918 obč. zák.), neboť toto nebylo výsledky provedeného dokazování žádné zjištěno. Pro použití moderačního ustanovení § 2953 odst. 1 obč. zák. (tj. ke snížení náhrady škody z důvodu zvláštního zřetele hodných na straně obžalovaného) pak odvolací soud žádného opodstatnění neshledal (neboť obžalovaný je svobodný a bezdětný, produktivního věku [33 let], přičemž má trvalé zaměstnání s pravidelným čistým příjmem přes 40 000 Kč měsíčně). Nárok poškozené ZPMV na náhradu škody za uhrazené náklady lékařské péče v případě pojištěnce M. P. byl mj. řádně doložen a prokázán (č. l. 61-65). Celkový součet proplacených, tj. jimi uhrazených nákladů lékařské péče, pak činí 21 198 Kč. Sám obžalovaný pak ve svém odvolání proti takto vyúčtovaným a zejména uplatněným položkám lékařské péče nevznesl ani žádné námítky. Za tohoto stavu tudíž odvolací soud nemá žádných pochybností o hodnověrnosti takto uplatněného nároku na náhradu nákladů za uhrazené zdravotní služby, když tento nárok poškozené ZPMV shledal za zcela opodstatněný.
- 19.Pokud se týče nároku poškozené M. P. na náhradu škody, tak je třeba konstatovat, že obžalovaný s touto uzavřel dne 12. 9. 2022 dohodu o narovnání, na základě níž přispěl poškozené na náhradě nemajetkové újmy částkou 30 000 Kč, na náhradě doplatku bolestného (které nebylo poškozené „ze strany pojišťovny z titulu povinného ručení v plné výši zapláceno“) částkou 18 919,70 Kč a na náhradě nákladů právního zastoupení částkou 12 100 Kč (celkem tedy 61 019,70 Kč). Tuto částku pak obžalovaný poškozené uhradil dle přiloženého platebního dokladu dne 12. 9. 2022. Původně přitom poškozená uplatnila vůči obžalovanému dne 10. 8. 2022 prostřednictvím svého zmocněnce nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy ve výši toliko 48 919,70 Kč. Je tudíž zřejmé, že tento její nárok byl s ohledem na shora uvedené dobrovolné plnění obžalovaného již řádně vypořádán. Za tohoto stavu (kdy poškozená svůj shora citovaný návrh nevzala doposud zpět) tedy odvolacímu soudu nezbylo, než ji podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázat s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

20. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak odvolací soud na základě podaného odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu zrušil napadený rozsudek v celém jeho rozsahu, když poté za splnění podmínek ustanovení § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu ve věci nově rozhodl o vině, trestu a náhradě škody tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku (respektujíc ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu).

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno, 15. února 2023

JUDr. Josef Teplý v. r.

předseda senátu